

noma pokvari, če pustimo, da se svobodno razvija. Saj lahko postane po več centimetrov debel, posebno, če stoji vino pri miru.

Vino, v katerem se je naselil cvet, postaja vedno bolj šibko in prazno, zgublja vinsko kislino in dobi poseben, neprijeten duh. Vinske glive prekrojijo alkohol, kateri daje vinu moč, v vodo in ogljikovo kislino, vinski ekstrakt pa porablja za svoje telo. Voda ostane v vinu, ogljikova kislina pa izpuhti.

Da se obvarujemo te bolezni, moramo vino v sodu vedno zalivati. To delo je tem bolj potrebno, ker ubranimo s tem pot do vina tudi mnogim boleznim, ki so mu še bolj nevarne. Ako smo zapazili v sodu berso, utaknimo pri vehi lij pod površino vina in zalivajmo skozi njega ter med tem trkajmo s kladivom ob sod, da se kan polagoma vzdigne. Nato prilijmo nekoliko več vina, da bo šlo čez, in tako izpere seboj tudi cvet. Mesto lija se lahko rabi tudi steklena ali gumijeva cev. Kadar se je cvet v vinu že premočno razvil, naj se pretoči vse vino v sod, ki se je zažveplal. Tudi ako smo prisiljeni imeti vino v nenapolnjeni posodi, in se je prikazal cvet, storimo dobro, če zažgemo nad njim nekoliko žvepla; ne smemo pa vzeti preveč žvepla, če hočemo, da nas ne bo glava bolela. Žveplena sokislina, ki se napravljaja, kadar gori žveplo, zamori vinske glivice, ali pa vsaj omeji njih moč. Da ne postane vino v steklenicah bersnato, položimo steklenice po dolgem, ker se na ta način zabrani zraku pot do vina.



Starost konj.

Da je treba mladega konja, iz katerega hočemo napraviti dobrega in trpežnega voznika, kmalu napreči, ž njim delati velikokrat, pa ne težko in z vso prizanesljivostjo, to je vsakemu konjerejcu staroznana resnica, ki je pa vendar tako važna, da je nikoli ne moremo prevečkrat povdarjati. Irek trdi po vsi pravici, da konj ni nikoli premlad za vprego, ako se le ne napenja čez njegove moči, pomenljivo pa maje z rameni, ako vidi mlečne zobe v gobcu jezdnega konja.

Konje, pri katerih ne moremo več brati let iz zobovja, imenujemo po navadi stare. Pri požlahtnjenih pasminah niso po 15—20 let stare živali čisto nič nenavadnega. Celo 20—30 let stari konji niso taka redkost, kot bi si kdo mislil. Zglede zelo visoke starosti nahajamo pri vseh onih konjerejcih, ki si prizadevajo že pri kobili uplivati na telesni ustroj ali konstitucijo njenih potomcev. Tak zarod se vedno odlikuje pred onim, kjer vlada le nemarnost in brezbrizje. Tudi tam, kjer ume kupec mladih konj svoje živali njih silam primerno rabiti, smotreno krmiti, gojiti in ž njimi lepo ravnati, nahajamo stare konje. Nikari ne

mislite, da bogve koliko stane, ako podaljšamo konju življenje.

Nedavno mi je zatrjeval velik veščak v konjereji, da ima večina večjih konjerejcev ravno pri konjih prav malo dobička ali celo zgubo. Rekel je, da je samo enkrat naletel na graščino, kjer je nesla konjereja na leto po 5% čistega; bila pa je to vzorna posest v Galiciji, znana daleč čez avstrijske meje po svojih dobrih oficirskih konjih. Kaj naj si torej mislimo o gospodarskem računu drugih ne tako vzornih konjerej?

Vzrokov slabega uspeha pri velikih konjerejah je več in ti nas ne brigajo dosti. Mi manjši posestniki konj smo največkrat slabega uspeha sami krivi, ker konj ne rabimo prav in ž njimi slabo ravnamo. Kakšen dobiček je neki to, ako na teden s konjem nekoliko kronic prišintarim, če pa zato konja toliko hitreje izrabim in ga moram nadomestiti z drugim. V nobenem slučaju ne znaša večji zaslužek toliko, da bi mogel z njim kupiti novega konja. Pametnemu in usmiljenemu konjerejcu je tak krvavo zaslužen denar gnjusoba; zato pa pri njem konji tudi učkajo starost. Poleg dobička ima tudi svoje veselje in stanovski tovariši mu skazujejo dolžno spoštovanje.

Na Angleškem po grajščinah in farmah niso konji 25—30 letni nobena redkost. V Freiburgu na Švicarskem je okoli l. 1870. 35 let star konj še čvrsto delal na polju. V istem času je živel blizu Geneve jezdec, ki je štel s svojim konjem vred precej nad 100 let.

Robin, arabskega pokoljenja, izključno jezdni konj, je bil v svojem 30 letu še eleganten kočijni dirjač. Zdaj je star 33 let, ne dela več in dobiva krmo zastonj, videti je pa, kot bi hotel — živeti še 33 let. Na zidu vojaškega hleva v Edinburgu stoji na kamniti plošči napis, ki pripoveduje o nekem častniškem konju; ta je potoval l. 1856. iz Škotske domovine v krimsko vojsko, po končani vojski je prišel nazaj na Angleško v Edinburg, kjer je dočakal 56 leto življenja, dokler ni poginil od starosti in bil zagreben za ondoto vojašnico.

Kmetijske raznoterosti.

Čistost kože pri kravah. Čistost kože pri kravah upliva zelo na zdravje živali in na mleko. V slabih hlevih, osobito v takih, kjer je strop iz lesa in je ta že star, slab in črviv, pada iz njega mnogo prahu. Ta prah se zadržava večji del na dlaki in koži krav ter zamaši znojne luknjice, da ne morejo delovati. Zato je treba krave in sploh vse govedo vsaj jedenkrat na dan česati in snažiti; take krave so veliko bolj zdrave in dajejo tudi več mleka.

Kako se zatro muhe v hlevu? Proti muham je dvoje vrst sredstev. Sredstva prve vrste imajo namen muhe pokončevati, druge vrste pa razmnožitev muh preprečevati. Muhe loviti in pokončevati ne izda veliko, ako ob enem ne skrbimo, da se ne razmnožujejo. Zадnje se pa doseže z veliko snago v hlevu, ki mora biti svetel in zračen. Pa tudi to ne bo veliko izdalo, če le jeden skrbi za dober in snažen hlev,